

GEORGE R.R. MARTIN

SAGA CÂNTEC DE GHEAȚĂ ȘI FOC • CARTEA 1

URZEALA TRONURILOR

NEMIRA

Urzeala tronurilor

Încleștarea regilor

Lureșul săbiilor

Festinul ciorilor

Dansul dragonilor

GEORGE R.R. MARTIN s-a născut în 1948 la New Jersey și a absolvit jurnalismul cu *summa cum laude* la Northwestern University, Illinois. În anii '70 a scris o serie de nuvele, printre care și *Regii nisipurilor* (1979), pentru care i-au fost decernate premiile Hugo și Nebula, apoi a continuat cu romane SF, fantasy și horror. În anii '80 a fost producător și scenarist de televiziune, editor al seriei *Twilight Zone* la CBS Television și producător al filmului *Frumoasa și Bestia*. Una dintre nuvelele sale a fost ecranizată cu titlul *Zburătorii nopții*. În 1996, Martin a început să scrie seria fantasy CÂNTEC DE GHEAȚĂ ȘI FOC, alcătuită din șapte romane, dintre care cinci au și fost publicate (*Urzeala tronurilor*, 1996 – Editura Nemira, 2007, 2011, 2013, 2017; *Încleștarea regilor*, 1999 – Editura Nemira, 2008, 2011, 2013, 2017; *lureșul săbiilor*, 2000 – Editura Nemira, 2009, 2011, 2013; *Festinul ciorilor*, 2005 – Editura Nemira, 2009, 2011, 2013; *Dansul dragonilor*, 2011 – Editura Nemira, 2011, 2012, 2013), iar două se află încă în stadiul de proiect (*The Winds of Winter* și *A Dream of Spring*). Saga CÂNTEC DE GHEAȚĂ ȘI FOC este considerată o capodoperă a genului, alături de trilogia *Stăpânul inelelor* de J.R.R. Tolkien, fiind până în prezent tradusă în peste treizeci de limbi, cu peste 2 200 000 de exemplare vândute numai în Statele Unite. Drepturile cinematografice au fost achiziționate de HBO, care a difuzat deja primele șase sezoane ale serialului. Primul volum al seriei, *Urzeala tronurilor*, a obținut Premiul Locus în 1997, a fost finalist al premiilor Nebula și World Fantasy, iar nuvela *Sângele dragonului*, care face parte din roman, a obținut Premiul Hugo în 1997. Romanul *Încleștarea regilor* a câștigat, de asemenea, Premiul Locus în 1999 și a fost finalist al Premiului Nebula, în timp ce *lureșul săbiilor* a fost recompensat cu premiile Locus și Geffen în 2001, respectiv 2002, fiind finalist al premiilor Hugo și Nebula. Al patrulea volum al seriei, *Festinul ciorilor*, a fost finalist al premiilor Hugo și Locus. *Dansul Dragonilor* a fost recompensat cu Premiul Locus în 2012, fiind finalist al Premiului Hugo în 2012.

GEORGE R.R. MARTIN

SAGA CÂNTEC DE GHEAȚĂ ȘI FOC • CARTEA 1

URZEALA TRONURILOR

Traducere din limba engleză
SILVIU GENESCU

Ediția a IV-a, revizuită

NAUTILUS

PROLOG

– Ar trebui să ne întoarcem, ceru Gared pe când desigurile începură să se întunece tot mai tare în jurul lor. Sălbaticii sunt morți.

– Ți-e frică de moarte? întrebă Ser Waymar Royce cu umbra unui zâmbet.

Gared nu mușcă din momeală. Era un om bătrân, trecut de cincizeci de ani, și văzuse destui stăpâni venind și plecând.

– Ce-i mort e mort, zise el. Nu avem nimic cu ce-i mort.

– Sunt morți? întrebă Royce cu voce moale. Ce dovezi avem?

– Will i-a văzut, răspunse Gared. Dacă el spune că sunt morți, pentru mine asta-i o dovadă suficientă.

Will știuse că-l vor atrage la sfadă, mai devreme sau mai târziu. Și-ar fi dorit să se întâmple asta cât mai târziu.

– Mama mi-a spus că morții nu cântă nimic, interveni el.

– Dădaca mea spunea la fel, Will, răspunse Royce. Să nu crezi niciodată ce auzi la țâța unei femei. Există lucruri pe care le poți învăța chiar și de la morți.

Glasul său reverbera, poate prea puternic, prin pădurea întunecată.

– Avem un drum lung înaintea noastră, sublinie Gared. Opt zile, poate nouă. Și noaptea se apropie.

Ser Waymar Royce privi spre cer fără niciun interes.

– Așa se întâmplă în fiecare zi pe la ora asta. Îți pieri curajul pe întuneric, Gared?

Will putea să vadă gura încordată a lui Gared, furia abia stăpânită din ochii lui, sub gluga neagră și groasă. Gared petrecuse patruzeci de ani în Rondul de Noapte, bărbat și băiat, și nu era obișnuit să fie luat în râs. Și totuși, era mai mult de atât. Dincolo de mândria lui rănită,

Will putea simți și altceva înlăuntrul bărbatului mai în vârstă. O putea vedea: o tensiune nervoasă care se apropia periculos de mult de frică.

Will îi împărtășea nesiguranța. Petrecuse patru ani la Zid. Prima dată când fusese trimis dincolo, toate vechile legende îi reveniseră în amintire, iar mațele i se transformaseră în apă. Pe urmă a râs de toate astea. Acum era un veteran cu o sută de ieșiri, iar sălbăticia nesfârșită și întunecoasă pe care cei din sud o numeau „pădurea bântuită” nu-i mai provoca nicio spaimă.

Până acum. Ceva era altfel în noaptea asta. În beznă exista o tensiune care-i ridicase părul de pe ceafă. Călăriseră timp de nouă zile, spre nord și nord-vest și apoi din nou spre nord, tot mai departe de Zid, ținându-se cu încăpățănare pe urmele unei bande de călăreți liberi din sălbăticie. Fiecare zi fusese mai rea decât cea dinainte. Ziua de astăzi era mai rea decât toate. Un vânt rece bătea dinspre nord, făcând copacii să freamăte ca niște vietăți. Will nu-și dorise toată ziua decât să gonească mâncând pământul spre siguranța oferită de Zid, dar nu era tocmai un simțământ pe care-l puteai împărtăși comandantului tău.

Și mai ales unui astfel de comandant.

Ser Waymar Royce era fiul cel mic al unei vechi familii nobiliare, cu prea mulți moștenitori. Era un tânăr chipeș de optsprezece ani, cu ochi cenușii, grațios și subțire ca un pumnal. Urcat în șaua uriașului său armăsar negru de luptă, cavalerul îi domina pe Will și Gared, călare pe bidiviii lor mai mici. Purta cizme din piele neagră, pantaloni negri din lână, mănuși negre din moleschin și o cămașă suplă și strălucitoare de zale negre, așezată peste straturi de lână neagră și piele întărită. Ser Waymar era Frate Jurat al Rondului de Noapte de mai puțin de jumătate de an, dar nimeni nu putea spune că nu era pregătit pentru vocația sa. Cel puțin în privința garderobei, până acum.

Mantia era încununarea gloriei sale; zibelină groasă și neagră, moale ca păcatul.

– Pun rămășag că le-a ucis chiar el, pe toate, povestea Gared la cazarmă, bând vin. Le-a smuls capetele lor mici, mândrul nostru războinic.

Toată lumea râsese.

Era greu să primești ordine de la un bărbat de care ai râs la un pahar cu vin, se gândi Will pe când stătea, zgribulindu-se, în șaua bidiviului său. Gared simțea probabil la fel.

– Mormont zicea că trebuie să le luăm urma și asta am făcut, spuse Gared. Sunt morți. Nu ne vor mai face niciun fel de necazuri. Avem un drum lung de străbătut. Nu-mi place vremea asta. Dacă ninge, ne va lua două săptămâni să ne întoarcem, iar zăpada este cel mai bun lucru la care putem spera. Ați văzut vreodată o furtună de gheață, stăpâne?

Nobilul nu părea să-l asculte. Studia lumina crepusculară, tot mai redusă, pe jumătate plictisit și neatent, ca și înainte. Will călărise împreună cu el destul de mult ca să înțeleagă că era mai bine să nu-l deranjezi când era în starea asta.

– Spune-mi din nou ce ai văzut, Will! Toate amănuntele. Să nu lași nimic pe dinafară!

Will fusese vânător înainte de a se alătura Rondului de Noapte. Ei bine, adevărul era că fusese braconier. Hăitașii lui Mallister îl prinseră asupra faptului, în pădurea Mallister, jupuind unul dintre iepurii lui Mallister, și i se dăduse de ales între a se înrola sau a pierde o mână. Nimeni nu se putea deplasa prin pădure atât de neauzit ca Will, iar fraților în negru nu le trebuise mult până să-i descopere talentul.

– Tabăra se află la trei kilometri și jumătate distanță de aici, dincolo de dealul acela, aproape de un pârau, zise Will. M-am apropiat pe cât am îndrăznit. Erau opt – bărbați și femei. Nu am văzut copii. Au ridicat o colibă lângă stâncă. Zăpada o acoperise de acum, dar am putut s-o văd destul de bine. Nu ardea niciun foc, însă vatra era curată lună. Nu mișca nimeni. Nicio ființă vie nu ar fi zăcut atât de neclintită.

– Ai văzut sânge?

– Ei bine, nu, recunosc Will.

– Ai văzut arme?

– Câteva săbii, câteva arcuri. Unul dintre bărbați avea o secure. Părea grea, cu lamă dublă, o bucată de fier brut. Era la pământ, lângă el, chiar lângă mâna lui.

– Ai studiat poziția cadavrelor?

Will înălță din umeri.

– Doi stăteau ridicați, sprijiniți de stâncă. Majoritatea erau la pământ. Căzuți precum...

– Sau poate dormeau, sugera Royce.

– Erau căzuți, insistă Will. Era o femeie în picioare, în pădure, pe jumătate ascunsă de crengi. O iscoadă. Zâmbi ușor. Am avut grijă să nu mă zăresc. Însă când m-am apropiat, am văzut că nici ea nu se mișca.

Se zgribuli fără să vrea.

- Ți-e frig? Întrebă Royce.

- Puțin, murmură Will. Vântul, stăpâne.

Tânărul cavalier se întoarce spre armurierul său cărunt. Frunze înghețate, căzute, șopteau în urma lor și armăsarul lui Royce se mișca nervos.

- Ce crezi că i-a răpus pe acești oameni, Gared? Întrebă Ser Waymar cu prudență, potrivindu-și faldurile mantiei lungi, din zibelină.

- Frigul, zise Gared cu o siguranță de nezdruccinat. Am mai văzut oameni înghețați, iarna trecută, și atunci când eram un băietan. Toată lumea vorbește de zăpadă de cincisprezece metri adâncime și despre cum se năpustește, urlând, vântul de gheață dinspre nord, însă adevăratul dușman este frigul. Te fură mai pe nesimțite decât Will, iar la început tremuri și-ți clănțane dinții, bați din picioare și visezi la vin fiert și un foc bun, care să te încălzească. Arde, așa face. Nimic nu arde mai tare decât frigul. Dar numai pentru o vreme. Apoi se strecoară înlăuntrul tău și începe să te amortească, iar după o vreme nu mai ai putere să lupți împotriva lui. Ți-e mai lesne să te întinzi sau să adormi. Se spune că nu mai simți durerea, spre sfârșit. În primul rând, te moleșești și devii somnoros, totul începe să fie șters și apoi este ca și cum te-ai afunda într-o mare de lapte cald. Pare ceva pașnic.

- Câtă elocvență, Gared, remarcă Ser Waymar. N-aș fi bănuț niciodată că ai așa ceva.

- Am avut și frigul în mine, stăpâne. Gared își dădu gluga jos, oferindu-i lui Ser Waymar o bună priveliște a cioturilor care-i fuseseră urechile. Ambele urechi, trei degete de la picioare și degetul mic de la mâna stângă. Am scăpat ieftin. L-am găsit pe fratele meu degerat în schimbul lui de gardă, cu un zâmbet pe față.

Ser Waymar dădu din umeri.

- Ar trebui să te îmbraci mai gros, Gared.

Bărbatul se încruntă spre nobil, iar cicatricile din jurul fostelor sale urechi se aprinseră înroșindu-se de furie, acolo unde Maester Aemon i le tăia.

- Vom vedea cât de gros te poți îmbrăca atunci când vine iarna.

Își ridică gluga și-și îmboldi bidiviul, tăcut și îmbufnat.

- Dacă Gared a spus că a fost frigul..., începu Will.

- Ai mai făcut câteva gărzi în această săptămână, Will?

- Da, stăp'ne.

Nu trecea nicio săptămână fără să aibă parte de vreo duzină de afurisite de gărzi. Unde țintea omul ăsta?

- Și cum ți s-a părut Zidul?

- Umed, zise Will încruntându-se. Acum își dădea seama clar, după ce nobilul îi atrăsese atenția. N-ar fi putut îngheța. Nu dacă Zidul era umed. Nu era destul de frig.

Royce dădu din cap.

- Isteț băiat! Am avut câteva înghețuri ușoare săptămâna trecută și câte o fulguală rapidă, din când în când, dar în mod sigur nu a fost destul de frig ca să ucidă opt oameni în toată firea. Bărbați îmbrăcați în blănuri și piele, dacă-mi dați voie să vă reamintesc, cu un adăpost la-ndemână și mijloace să-și facă un foc.

Zâmbetul cavalerului era arogant și încrezător.

- Will, condu-ne acolo! Vreau să-i văd cu ochii mei pe acești bărbați răpuși.

Nu mai era nimic de făcut. Ordinul fusese rostit, iar onoarea-i obliga să se supună. Will trecu în frunte, bidiviul lui cu păr lătos avansând cu prudență prin desigurii. Cu o noapte înainte căzuse un strat subțire de zăpadă și sub crustă se ascundeau pietre și rădăcini, pândindu-i pe cei nepăsători sau imprudenți. În urma lui venea Ser Waymar Royce, armăsarul său negru, masiv, fornăind de nerăbdare. Calul de război era prost ales pentru ieșire, dar încercă să-i spuie asta lordului. Gared încheia șirul. Bătrânul armurier călărea mormăind în barbă.

Întunericul se adânci. Cerul lipsit de nori se făcu purpuru-închis, culoarea unei răni vechi, apoi se înnegri. Începură să răsară stelele. Se ridică și luna, la jumătate. Will era mulțumit de lumină.

- Putem merge mai repede de atât, sunt sigur, zise Royce când se arătă luna plină.

- Nu cu bidiviul ăsta, răspunse Will. Frica îl făcuse obraznic. Poate că stăpânul meu ar vrea să conducă el?

Ser Waymar Royce nu catadicsi să răspundă. Undeva, în pădure, urla un lup. Will își conduse calul sub un arbore bătrân și încovoiat și descălecă.

- De ce te-ai oprit? Întrebă Ser Waymar.

- E mai bine să mergem pe jos restul drumului, stăp'ne. E dincolo de colina aceea.

Royce se opri o clipă, uitându-se în depărtare, cu o expresie gânditoare. Un vânt rece suiera printre copaci. Mantia de zibelină se involbură în spatele lui de parcă s-ar fi trezit la viață.

– Ceva nu-i bine aici, mormăi Gared.

Tânărul cavaler îi oferi un zâmbet disprețuitor.

– Aici e?

– Nu simțiți? Întrebă Gared. Ascultați bezna!

Will putea simți. Patru ani în Rondul de Noapte și nu-i fusese niciodată frică. Ce putea fi acum?

– Vântul. Copacii foșnind. Un lup. Care dintre aceste zgomote te face să-ți pierzi curajul, Gared?

Când Gared întârzie cu răspunsul, Royce alunecă cu grație din șa. Își legă armăsarul de o creangă aplecată, destul de departe de ceilalți cai, și-și trase sabia lungă din teacă. Pe mâner scânteiau pietre prețioase, iar lumina lunii aluneca pe oțelul strălucitor. Era o armă frumoasă, confecționată la castel și nouă, după aspect. Will se îndoia că fusese vreodată folosită în luptă.

– Copacii sunt deși aici, avertiză Will. Sabia aia vă va îngreuna, stăpâne. E mai bun un cuțit.

– Dacă-mi trebuie sfaturi, am să le cer, zise tânărul nobil. Gared, rămâi aici! Păzește caii!

Gared descălecă.

– Ne trebuie un foc, am să mă îngrijesc de asta.

– Cât poți fi de smintit, bătrânule? Dacă sunt dușmani în pădure, focul este ultimul lucru de care avem nevoie.

– Sunt unii dușmani pe care focul îi ține departe, răspunse Gared. Urși și lupi străvechi și... și alte vietăți...

Gura lui Ser Waymar deveni o strâmbătură aspră.

– Niciun foc.

Gluga lui Gared îi umbrea fața, însă Will zări licărul dur cu care-l privea pe cavaler. O clipă se temu că bătrânul va trage sabia. Era un obiect scurt și urât, cu mânerul decolorat de transpirație, cu muchia știrbită de atâtea folosințe, însă Will n-ar fi dat nicio ceapă degerată pentru viața nobilului dacă Gared ar fi tras-o din teacă. În cele din urmă, Gared privi în jos.

– Fără foc, murmură el, cu o voce joasă.

Royce consideră asta o acceptare fără crâcnire și-i întoarse spatele.

– Ia-o înainte, îi zise el lui Will.

Will își croi drum prin desiș, apoi o luă în sus pe pantă, pe colina domoală unde-și găsisese punctul de observație sub un arbore măreț. Sub crusta subțire de zăpadă, pământul era reavăn și noroios, alunecos, cu pietre și rădăcini ascunse, care te împiedicau. Will nu făcu niciun zgomot pe când urca. În urma lui auzi clinchetul metalic, ușor, scos de zalele nobilului, foșnetul frunzelor și blesteme șoptite când crengile apucătoare ale copacilor îi înșfăcă rășina lungă și traseră de frumoasa lui mantie de zibelină.

Copacul cel mare era acolo, chiar în vârful colinei, în locul unde Will știa că trebuia să se afle, crengile sale cele mai de jos fiind la treizeci de centimetri distanță de pământ. Will se strecură pe dedesubt, târându-se pe burtă, prin zăpadă și noroi, și se uită spre poiana pustie de jos.

Inima i se opri în piept. Pentru o clipă nici nu îndrăzni să respire. Lumina lunii coborâse peste poiană, peste cenușa din vatră, peste coliba acoperită de zăpadă, peste stânca cea mare, peste pârâul pe jumătate înghețat. Totul rămăsese ca acum câteva ore.

Numai că nu mai erau acolo. Toate cadavrele dispăruseră.

– Zeilor! auzi în spatele lui.

Sabia reteză o creangă atunci când Ser Waymar Royce urcă pe culme. Rămase acolo, lângă copacul singuratic, cu sabia lungă în mână, cu mantia fluturând în spatele lui în bătaia vântului năpustit în sus, scoțându-l în evidență cu măreție pe cerul înstelat, sub privirile tuturor.

– Jos! șopti Will cu grabă. Ceva nu e bine.

Royce nici nu se clinti. Privi în jos, spre poiana pustie, și începu să rădă.

– Morții tăi par să-și fi mutat tabăra, Will.

Will rămase fără glas. Căută, bâjbâind, cuvinte care nu veneau. Nu era posibil. Privi de la un capăt la altul al taberei abandonate și ochii i se opriră asupra securii. O uriașă secură de luptă, cu lama dublă, zăcând acolo unde o văzuse ultima dată, neatinsă. O armă de valoare...

– Ridică-te, Will! ordonă Ser Waymar. Nu-i nimeni aici. Nu te-aș mai lăsa să te ascunzi sub tufe.

Will se supuse fără nicio tragere de inimă. Ser Waymar îl privi cu o dezaprobare fățișă.

– Nu mă întorc la Castelul Negru cu un eșec la prima mea ieșire. Îi vom găsi pe acești bărbați. Se uită împrejur. Urcă-te în copac! Repede! Caută un foc!

Will se întoarce, fără niciun cuvânt. N-avea niciun rost să comenteze. Vântul se întetea. Îl pătrundea peste tot. Se duse la copac, un brad boltit, verde-cenușiu, și începu să urce. Foarte repede mâinile i se năclăiră de rășină și se pierdu printre acele bradului. Frica-i umplea măruntaiele ca un prânz pe care nu-l putea digera. Șopti o rugăciune către zeii neștiuți ai pădurii și-și scoase pumnalul din teacă. Îl puse între dinți, ca să aibă mâinile libere pentru cățărare. Gustul fierului rece din gură îl îmbărbăta. Jos, pe pământ, lordul strigă deodată:

– Cine-i acolo?

Will îi sesiză nesiguranța din glas. Se opri din cățărare; ascultă; privi. Pădurea răspunse: foșnetul frunzelor, clipocitul înghețat al izvorului, un tipăt îndepărtat al unei bufnițe de zăpadă.

Ceilați nu făceau niciun zgomot. Will percepă o mișcare în colțul ochilor. Forme nedesluite strecurându-se prin pădure. Întoarce capul, văzând o umbră albă în întuneric. Apoi dispăru. Crengile tremurau ușor în vânt, frecându-se una de alta ca niște degete de lemn. Will deschise gura să-i avertizeze cu un strigăt, însă cuvintele părea că-i înghețaseră în gâtlee. Poate că greșea. Poate că fusese doar o pasăre, o reflexie a zăpezii, vicleșug al luminii selenare. De fapt, ce văzuse oare?

– Will, unde ești? strigă Ser Waymar. Vezi ceva?

Se mișcă încet, în cerc, îngrijorat deodată, cu sabia în mână. Trebuie să-i fi simțit și el, așa cum îi simțise Will. Nu era nimic de văzut.

– Răspunde-mi! De ce-i așa de frig?

Era frig. Zgribulit, Will se prinse mai strâns de trunchi. Fața i se lipi cu putere de lemnul bradului. Simțea pe obraz rășina dulce și lipicioasă.

Din întunecimea pădurii se ivi o umbră. Se opri înaintea lui Royce. Era înaltă, ciolănoasă și tare precum oasele bătrâne, cu pielea albă ca laptele. Armura sa părea să-și schimbe culoarea cu fiecare mișcare; ba era albă precum zăpada proaspăt căzută, ba era neagră ca o umbră, și mereu pătată cu verde-închis al copacilor. Modelele dănțuiau ca lumina lunii atingând apa, cu fiecare pas pe care-l făcea.

Will auzi răsuflarea lui Ser Waymar Royce ieșind într-un suspin prelung.

– Nu te apropia mai mult! avertiză nobilul.

Vocea îi răsuna spartă, ca a unui băietan. Își azvârli mantia lungă, de zibelină, peste umăr, pentru a-și elibera brațele, și apucă sabia cu amândouă mâinile. Vântul se oprise. Se făcuse foarte frig.

Celălalt alunecă înainte, pășind fără zgomot. În mâinile sale apăruse o sabie lungă cum Will nu mai văzuse niciodată. Niciun metal prelucrat de oameni nu ar fi putut lua forma acelei lame. Parcă se trezise la viață sub lumina lunii, transparentă, un ciob de cristal atât de subțire, încât părea că dispăre când o vedeai dinspre muchie. O licărire albastruie acoperea obiectul, o lumină fantomatică juca pe conturul său și, cumva, Will știu că era mai ascuțită decât orice altă lamă.

Ser Waymar îl înfruntă curajos.

– Atunci, dansează cu mine!

Își înalță sabia deasupra capului, sfidător. Mâinile îi tremurau sub greutatea ei sau poate din cauza frigului. Totuși, în acel moment, Will se gândi că nu mai era un băietan, ci unul dintre bărbații din Rondul de Noapte.

Celălalt se opri. Will îi zări ochii; albaștri, mai adânci și mai albaștri decât ochii omenesci, un albastru care ardea precum gheața. Se opriră pe sabia lungă, tremurând în văzduh, priviră lumina lunii alunecând rece pe metal. Preț de o clipă, îndrăzni să spere.

Ieșiră în tăcere din umbră, la fel ca primul. Erau trei... patru... cinci. Ser Waymar trebuie să fi simțit frigul care venea cu ei, dar nu-i văzu niciodată, nu-i auzi niciodată. Will ar trebui să-l prevină. Era datoria lui. Și moartea sa, dacă o făcea. Se zgribuli, îmbrățișă copacul și rămase tăcut.

Sabia albă străbătu aerul tremurând. Când lamele se loviră, nu se auzi niciun dangăt de metal lovind metalul; doar un sunet ascuțit, discret, la limita percepției, ca un animal gemând de durere. Royce pară o a doua lovitură, o a treia, apoi făcu un pas înapoi. O altă avalanșă de lovituri și se trase din nou.

În spatele lui, la dreapta, de jur împrejurul lui, privitorii stăteau răbdători, fără chipuri, tăcuți, modelele în mișcare ale armurilor delicate făcându-i invizibili în pădure. Totuși, nu făceau nimic ca să intervină.

Și iarăși săbiile se ciocniră, până ce Will vru să-și acopere urechile să nu mai audă zgomotul ciudat, furios și ascuțit al luptei lor. Ser Waymar găfăia acum din cauza efortului, răsuflarea lui aruncând aburi sub lumina lunii. Sabia îi era albă de gheață; pe a Celuilalt dansa lucirea albastră, palidă.

Apoi, Royce pară puțin prea târziu. Sabia albă mușcă din zalele de sub brațul lui. Tânărul nobil strigă de durere. Printre zale mustea sângele; înălța aburi în frig, iar picăturile păreau roșii ca focul, atunci

când atingeau zăpada. Degetele lui Ser Waymar se freacă de coaste. Mănușa sa de moleschin ieși la iveală năclăită de sânge.

Celălalt spuse ceva într-o limbă pe care Will nu o cunoștea, cu un glas aidoma gheții crăpate pe un lac înghețat, iarna, iar cuvintele sunau batjocoritoare. Ser Waymar Royce își regăsi furia.

— Pentru Robert! strigă el și se avântă cu un mârâit, ridicându-și sabia lungă, acoperită cu gheață, cu ambele mâini, rotind-o într-o lovitură laterală, cu toată greutatea sa în ea.

Celălalt pară aproape cu lene. Când lamele se atinseră, oțelul se sfărâmă. Un țipăt reverberă prin pădure în noapte, iar sabia cea lungă se spulberă în sute de bucăți sfărâmicioase, așchiile împrăștiindu-se ca o ploaie de ace. Royce căzu în genunchi, scâncind, și-și acoperi ochii. Printre degetele sale se scurgea sânge.

Privitorii avansară împreună, de parcă primiseră un semnal. Săbii se ridicară și căzură, într-o tăcere de mormânt. Era un masacru în toată legea. Săbiile albicioase tăiau prin zale de parcă ar fi fost mătase. Will închise ochii. La mare distanță sub el le auzi vocile și râsul răsunând ascuțit, precum țurțurii.

Când își regăsi curajul să se uite din nou, trecuse deja mult timp, iar dealul era pustiu. Rămase în copac, abia îndrăznind să respire, în vreme ce luna se târa cu încetineală pe cerul întunecat. În cele din urmă, cu mușchii cuprinși de cărcei și cu degetele amorțite de frig, coborî.

Trupul lui Royce zăcea cu fața în jos în zăpadă, cu un braț întins lateral. Mantia groasă de zibelină era străpunsă în zeci de locuri. Cum zăcea mort, în acest fel, își dădu seama cât fusese de tânăr. Un băiețandru. Găsi, la câțiva pași distanță, ceea ce rămăsese din sabie, capătul ei zdrențuit și răsucit ca un arbore lovit de trăsnet. Will îngenunchă, se uită în jur cu teamă și îl înșfăcă. Sabia ruptă va fi dovada sa. Gared va ști ce să facă cu ea, sau cel puțin bătrânul urs, Mormont, ori Maester Aemon. Oare Gared mai aștepta încă, păzind caii? Trebuia să se grăbească.

Will se ridică. Ser Waymar Royce se înălța deasupra lui. Veșmintele sale alese erau zdrențe, fața, zdrobită. O așchie din sabia lui îi străpunsese pupila albă oarbă a ochiului stâng. Ochiul drept era deschis. Pupila ardea albastră. Vedea.

Sabia frântă scăpă dintre degetele amorțite. Will închise ochii să se roage. Mâini lungi, delicate, îi șterseră obrazii, apoi se încleștară în jurul gâtului său. Erau înmănușate în cea mai fină piele de moleschin, năclăite de sânge, și totuși atingerea era înghețată.

BRAN

Dimineata sosi limpede și răcoroasă, cu o răceală care vestea sfârșitul verii. Porniseră la drum în zori, ca să vadă decapitarea unui bărbat; erau douăzeci în total, iar Bran călărea printre ei, agitat de atâta nerăbdare. Era pentru prima oară când se considerase că avea vârsta de a-și însoți nobilul tată și frații pentru a vedea cu ochii lui cum făcea regele dreptate. Era cel de-al nouălea an de vară și cel de-al șaptelea din viața lui Bran.

Bărbatul fusese dus în afara unui mic avanpost între dealuri. Robb credea că era un venetic, cu sabia pusă în slujba lui Mance Rayder, Regele-de-dincolo-de-Zid. Bran simțea furnicături în piele numai la acest gând. Își amintea poveștile de acasă pe care le spunea Bătrâna Nan. Veneticii erau oameni cruzi, zicea ea, neguțători de sclavi, ucigași și hoți. Se însoțeau cu giganții și mâncătorii de cadavre, furau copile în miez de noapte și beau sânge din coarne lustruite. Iar femeile lor se împreunau cu Ceilalți, în timpul Noptii celei Lungi, pentru a prăsi copii îngrozitori, doar pe jumătate oameni.

Însă bărbatul pe care-l găsiseră legat de mâini și de picioare de zidul avanpostului, așteptând judecata regelui, era bătrân și slăbănog, nu cu mult mai înalt decât Robb. Își pierduse ambele urechi și un deget din cauza degerăturilor și era înveșmântat tot în negru, la fel ca un frate din Rondul de Noapte, cu deosebirea că blănurile sale erau zdrențuite și unsuroase.

Răsuflarea oamenilor și a cailor se amestecau, aburite, în aerul rece al dimineții, pe când tatăl său, stăpânul, îl descătușase pe bărbat de zid și-l târâse înaintea lor. Robb și Jon erau neclintii pe caii lor, cu Bran între ei pe poneiul său, încercând să pară mai mare de șapte

ani, încercând să pară că mai văzuse așa ceva înainte. O adiere ușoară se strecura prin poarta avanpostului. Deasupra capetelor lor flutura flamura Casei Stark de Winterfell: un lup ancestral gonind pe un câmp albit de gheață.

Tatăl lui Bran stătea solemn pe calul său, cu părul lung tremurând în vânt. Barba sa, tunsă scurt, era împestrițată cu alb, făcându-l să arate mai bătrân de cei treizeci și cinci de ani pe care îi avea. Astăzi, ochii săi cenușii priveau sumbru și nu părea deloc bărbatul capabil să stea lângă foc seara, vorbind molcom despre vremurile eroilor și ale copiilor pădurii. Acum își dăduse jos chipul de tată, se gândi Bran, și arborase fața de Lord Stark de Winterfell.

În răceala dimineții răsunaseră întrebări și răspunsuri, dar după aceea Bran nu-și putu aminti prea mult din ce se spusese. În cele din urmă, nobilul său tată dădu un ordin și doi dintre străjerii săi îl traseră pe bărbatul zdrențaros spre butucul de carpen din centrul pieței. Îl forțară să-și așeze capul pe lemnul tare și negru. Lordul Eddard Stark descălecă și pupilul său, Theon Greyjoy, aduse spada. „Gheață” se numea spada. Era la fel de lată ca brațul unui bărbat și chiar mai lungă decât Robb. Lama era din oțel valyrian, descântată la forjare și întunecată precum fumul. Nimic nu rezista unui tăiș din oțel valyrian.

Tatăl său își dădu jos mănușile și le întinse lui Jory Cassel, comandantul gărzii Casei sale. Luă Gheața cu ambele mâini și spuse:

– În numele lui Robert din Casa Baratheon, Primul din acest Nume, Rege al Andals și al Rhoynar, Stăpân al celor Șapte Regate și Protector al Domeniului, prin cuvântul lui Eddard din Casa Stark, Stăpân al Winterfell și Warden din Nord, te condamni la moarte. Ridică mareața spadă deasupra capului.

Fratele bastard al lui Bran, Jon Snow, se apropie de el.

– Strunește-ți bine poneiul, îi șopti el. Și nu te uita în altă parte! Tata va ști dacă faci asta.

Bran își ținu bine poneiul în frâu și nu privi în altă parte.

Tatăl său tăie capul bărbatului cu o singură lovitură sigură. Sângele se împrăstie pe zăpadă, la fel de roșu precum vinul de vară. Unul dintre cai dădu înapoi și trebui să fie strunit ca să nu o ia la goană. Bran nu-și putu desprinde ochii de la sânge. Zăpada din jurul trunchiului îl sorbea cu însetare, înroșindu-se sub privirea sa.

Capul se lovi de o rădăcină groasă și se rostogoli. Ajunse până aproape de picioarele lui Greyjoy. Theon era un tânăr zvelt, brunet,

care se distra din orice. Râse, își puse cizma pe cap și-l împinse, dându-l de-a dura.

– Dobitocul! murmură Jon suficient de încet, încât Greyjoy nu-l auzi. Puse o mână pe umărul lui Bran, iar Bran privi spre fratele său vitreg. Te-ai descurcat bine, îi spuse acesta cu un aer solemn.

Jon avea doar paisprezece ani, dar era un vechi client al acestor spectacole.

Pe drumul înapoi spre Winterfell, părea că se răcorise și mai mult, deși vântul încetase să bată, iar soarele se ridicase și mai mult pe cer. Bran călărea împreună cu frații săi, mult înaintea grupului principal, poneiul său străduindu-se din greu să țină pasul cu caii lor.

– Dezertorul a murit cu bravură, zise Robb. Era înalt și masiv și creștea tot mai mult, având tenul mamei sale, o piele deschisă la culoare, păr roșcat și ochii albaștri ai familiei Tully din Riverrun. Cel puțin a avut curaj.

– Nu, spuse Jon Snow încet. Nu a fost curaj. Era mort de frică. Puteai vedea asta în ochii lui, Stark.

Ochii lui Jon erau de un cenușiu atât de închis, încât păreau aproape negri, dar puține lucruri îi scăpau. Avea aceeași vârstă ca Robb, însă nu arătau deloc la fel. Jon era zvelt, pe când Robb era musculos. Jon avea tenul întunecat, iar Robb era palid. Jon era grațios și agil, pe când fratele său vitreg era puternic și rapid.

Robb nu era impresionat.

– Mânca-i-ar Ceilalți ochii! blestemă el. A murit frumos. Ne întrecem până la pod?

– S-a făcut, zise Jon, îmboldindu-și calul s-o ia înainte.

Robb înjură și-l urmă, galopând împreună în jos, Robb râzând și chiuind, în timp ce Jon era tăcut și hotărât. Potcoavele cailor spulberau zăpada în goană. Bran nu încercă să-i urmărească. Poneiul său nu putea ține pasul. Văzuse ochii bărbatului zdrențaros și acum se gândea la ei. După un timp, hohotele lui Robb încetară, iar pădurea deveni din nou tăcută.

Era atât de adâncit în gânduri, încât nici nu auzi restul grupului decât când tatăl lui se apropie să călărească alături de el.

– Te simți bine, Bran? întrebă el, fără nicio asprime.

– Da, tată, răspunse Bran.

Privi în sus. Învelit în blănuri și piei, călare pe mărețul său cal de luptă, tatăl lui, stăpânul, se înălța deasupra lui ca un gigant.

– Robb spune că bărbatul a murit cu curaj, dar Jon zice că-i era frică.

– Tu ce crezi?

Bran se gândi.

– Poate un bărbat să fie curajos chiar dacă-i este frică?

– Este singura dată când un bărbat poate fi brav, îi răspunse tatăl său. Înțelegi de ce am făcut-o?

– Era un venetic, zise Bran. Veneticii fură femei și le vând Celorlalți.

Tatăl său, stăpânitorul, zâmbi.

– Bătrâna Nan ți-a spus iarăși tot felul de povești. De fapt, omul a fost un dezertor din Rondul de Noapte. Nimeni nu este atât de periculos. Dezertorul știe că viața lui este terminată dacă e capturat, așa că nu se dă în lături de la nicio crimă, indiferent cât de rea. Însă tu mă judeci greșit. Întrebarea nu era de ce a trebuit să moară, ci de ce a trebuit s-o fac eu.

Bran nu avea niciun răspuns.

– Regele Robert are un călău, spuse el nesigur.

– Are, admise tatăl său. La fel ca regii Targaryen, înaintea sa. Totuși, calea noastră este cea veche. Sângele Primilor Oameni curge încă prin venele familiei Stark, iar noi avem credința că bărbatul care rostește sentința trebuie să răsucescă sabia. Dacă trebuie să iei viața unui om, ești dator să-l privești în ochi și să-i auzi ultimele cuvinte. Iar dacă nu poți să suporti asta, poate că omul nu trebuie să moară. Într-o bună zi, Bran, vei fi purtătorul de flamură al lui Robb, având o stăpânire a ta, pentru fratele tău și pentru regele tău, iar sarcina de a face dreptate va cădea asupra ta. Și când va veni ziua, nu va trebui să simți nicio plăcere în a-ți îndeplini sarcina, dar nici să te uiți în altă parte. Un stăpânitor care se ascunde în spatele călăilor plătiți uită, curând, ce înseamnă moartea.

Atunci reapăru Jon pe coama dealului, înaintea lor. Le făcu semn și strigă spre ei:

– *Tată, Bran, veniți repede să vedeți ce a găsit Robb!*

După care dispăru din nou. Jory se apropie de ei.

– Necazuri, stăpâne?

– Dincolo de orice îndoială, zise tatăl său, stăpânul. Veniți, să vedem ce-au mai dezgropat acum poznașii mei fii.

Își struni calul să meargă la trap. Jory, Bran și restul grupului îl urmau.

Îl găsiră pe Robb pe malul râului, la nord de pod, cu Jon încă în șa, alături de el. Zăpada târzie de vară fusese aprigă în acest pătrar al lunii. Robb stătea adâncit până la genunchi în alb, cu gluga dată pe spate, astfel că soarele îi lucea în păr. Ținea ceva în mână, în vreme ce băieții vorbeau cu voci joase, agitate.

Călăreții își croiră prudenți drum prin nămeți, căutând porțiunile sigure pe terenul ascuns și accidentat. Jory Cassel și Theon Greyjoy fură primii care ajunseră la cei doi băieți. Greyjoy râdea și glumea pe când galopa. Bran auzi cum șuiera respirația sa.

– Zeilor! exclamă el, chinuindu-se să-și strunească armăsarul pe când apuca spada.

Spada lui Jory era deja trasă afară.

– Robb, îndepărtează-te! strigă când calul se cabră sub el.

Robb rânji și privi în sus, peste povara din brațele sale.

– Nu te poate răni, zise el. E moartă, Jory.

Bran era deja fierbinte de curiozitate. Și-ar fi îmboldit poneiul să gonească mai repede, însă tatăl său îi obligă să descălece lângă pod și să se apropie pe jos. Bran descălecă și o luă la goană.

Jon, Jory și Theon Greyjoy descălecaseră și ei.

– Pe cele șapte iaduri, ce-i asta? întrebă Greyjoy.

– Un lup, îi lămură Robb.

– E un monstru, zise Greyjoy. Uită-te la mărimea lui!

Lui Bran îi bubuia inima în piept, în timp ce-și croia drum prin zăpada până la șold, alături de frații săi. Pe jumătate îngropată sub zăpada pătată de sânge, zăcea o formă uriașă și întunecată, chircită în moarte. Gheața se prinsese de blana ei lăptoasă și cenușie și în aer stăruia un miros vag de putrefacție, precum parfumul unei femei. Bran zări ochii orbi, năpădiți de viermi și o gură mare, plină de dinți îngălbeniți. Dar mărimea îl făcu să icnească. Era mai mare decât poneiul lui, de două ori mai mare decât cei mai feroși câini din cotețele tatălui său.

– Nu e un monstru, zise Jon calm. Ăsta-i un lup străvechi, iar ei cresc mai mari decât ceilalți.

– Nu au mai fost văzuți lupi străvechi în afara Zidului de mai bine de două sute de ani, glăsuie Theon Greyjoy.

– Văd acum unul, răspunse Jon.

Bran își desprinsе privirile de la monstru. Atunci observă grămăjoara din brațele lui Robb. Slobози un strigăt de încântare și se

apropie. Puiul era o minge mică de blană neagră-cenușie și avea ochii încă lipiți. Se împingea orbește spre pieptul lui Robb pe când îl lega, căutând lapte printre hainele lui de piele, scoțând un scâncet mic și trist. Bran întinse mâna, ezitând.

– Dă-i drumul! îl îndemnă Robb. Poți să-l atingi.

Bran atinse puiul cu un gest nervos și repezit, apoi se întoarse spre Jon când acesta spuse:

– Uite!

Fratele său vitreg îi puse în brațe un al doilea pui.

– Sunt cinci.

Bran se așeză în zăpadă și strânse puiul de lup lângă obraz. Blana era moale și caldă.

– Lupi străvechi în libertate pe domeniu, după atâția ani, murmură Hullen, șeful peste grajduri. Nu-mi place.

– E un semn, zise Jory.

Tatăl său se încruntă.

– E doar un animal mort, Jory, spuse el. Cu toate astea, părea îngrijorat. Zăpada scrâșnea sub cizmele sale în timp ce dădea ocol cadavrului. Știm ce a ucis-o?

– Are ceva în gât, îi spuse Robb, mândru să aibă un răspuns înainte ca tatăl său să fi întrebat măcar. Acolo, sub falcă.

Tatăl lui ingenunche și scotoci sub capul fiarei. Smuci cu putere și ridică mâna, să poată vedea cu toții. Rădăcina unor coarne de cerb, zdrobite, cu ramificațiile tăiate, umedă de sânge. Liniștea se lăsă peste întregul grup. Bărbații priviră temători coarnele și niciunul nu îndrăzni să vorbească. Chiar și Bran le simțea frica, deși nu o înțelegea. Tatăl său azvârli coarnele într-o parte și-și curăță mâna în zăpadă.

– Mă mir că a trăit atât cât să fete, zise el.

Vocea sa spulberă vraja.

– Poate că nici n-a făcut-o, răspunse Jory. Am auzit povești... poate căteaua era deja moartă când s-au născut puii.

– Născuți din moartă, zise un alt bărbat. Ghinion și mai mare.

– Nu contează, spuse Hullen. Și ei vor muri curând.

Bran scăpă un strigăt de disperare.

– Cu cât mai repede, cu atât mai bine, căzu de acord Theon Greyjoy. Își trase spada. Dă-mi jivina, Bran!

Mica ființă se zbatu în brațele lui, de parcă ar fi auzit și ar fi înțeles.

– Nu! strigă Bran amenințător. E al meu.

– Lasă spada, Greyjoy, zise Robb. Pentru o clipă, vocea-i răsunase la fel de poruncitoare ca a tatălui său, ca a stăpânului care avea să fie într-o bună zi. Vom păstra puii.

– Nu poți să faci asta, băiete, spuse și Harwin, fiul lui Hullen.

– Ar fi o faptă de milostenie să-i ucidem, zise Hullen.

Bran se uită spre tatăl său, stăpânul, căutând ajutor, dar primi doar o privire încruntată, cu sprâncenele strânse.

– Hullen spune adevărul, fiule. Mai bine o moarte rapidă decât una grea, de frig și foame.

– Nu!

Își simțea lacrimile adunându-i-se în ochi și se uită în altă parte. Nu voia să plângă în fața tatălui său. Robb se opunea cu încăpățănare.

– Căteaua roșcată a lui Ser Rodrik a fătat din nou săptămâna trecută, spuse el. N-a avut pui mulți, numai doi trăiesc. Are lapte destul.

– O să-i sfâșie când vor încerca să sugă.

– Stăpâne Stark, făcu Jon; era ciudat să-l auzi adresându-i-se tatălui său atât de ceremonios. Sunt cinci pui, trei masculi și două femele.

– Și ce-i cu asta, Jon?

– Aveți acum cinci copii adevărați, continuă Jon. Trei fii și două fiice. Lupul străvechi este încă pe blazonul Casei voastre. Copiii voștri erau hărăziți să primească acești pui, stăpânul meu.

Bran își văzu tatăl schimbându-se la față, îi văzu pe ceilalți bărbați aruncându-și priviri între ei. În acel moment îl iubea pe Jon din tot sufletul. Deși avea numai șapte ani, Bran înțelese ce făcuse fratele său. Numărătoarea fusese corectă numai pentru că Jon se omisese pe sine. Le incluseră pe fete, chiar și pe Rickon, sugarul, însă nu și pe copilul din flori care purta prenumele Snow, nume pe care obiceiul cerea să-l poarte toți cei din nord, destul de ghinionisti să se fi născut fără un nume al lor. Tatăl lor înțelese prea bine.

– Tu nu vrei un pui și pentru tine, Jon? întreabă el blând.

– Lupul străvechi cinstește flamurile Casei Stark, aminti Jon. Eu nu sunt un Stark, tată.

Tatăl lor, stăpânul, îl privi gânditor. Robb risipi liniștea care se lăsase.

– Am să-l hrănesc chiar eu, tată, promise el. Am să moi un prosop în lapte cald și am să-i dau să sugă așa.

– Și eu! sări Bran.

Nobilul își cântări fiii cu privirea, îndelung și cercetător.

– Ușor de spus, mai greu de făcut. N-am să vă las să risipiți timpul servitorilor cu asta. Dacă vreți puii, îi veți hrăni chiar voi. S-a înțeles?

Bran dădu nerăbdător din cap. Puiul se foi în strânsoarea lui și-i linse fața cu o limbă caldă.

– Va trebui să-i și dresați, spuse tatăl lor. Și zeii să vă ajute dacă-i neglijați ori dacă-i chinuiți sau îi dresați prost. Țștia nu sunt câini care fac sluj. Un lup străvechi smulge din umăr brațul unui bărbat la fel de ușor cum omoară câinele un șobolan. Sunteți siguri că vreți asta?

– Da, tată, zise Bran.

– Da, fu și Robb de acord.

– S-ar putea ca puii să moară, oricum, indiferent ce faceți voi.

– Nu vor muri. Nu-i vom lăsa să moară.

– Atunci, păstrați-i! Jory, Desmond, adunați și ceilalți pui. Ar fi trebuit să fim deja înapoi la Winterfell.

Abia când erau călare și pe drum, Bran își permise să guste din aerul dulce al victoriei. Puiul său se vârase între hainele de piele, lipindu-se cald de el, simțindu-se în siguranță pe drumul lung spre casă.

La jumătatea podului, Jon se opri brusc.

– Ce-i, Jon? întrebă tatăl lor, stăpânul.

– Nu auziți?

Bran putea auzi vântul printre copaci, sunetul cadentat al potcoavelor pe scândurile din lemn tare, scâncetul puiului său flămând, însă Jon asculta altceva.

– Acolo, zise Jon.

Își întoarse calul și galopă înapoi peste pod. Îl văzură descălecând acolo unde lupul străvechi zăcea mort, în zăpadă, îl văzură îngenuchind. O clipă mai târziu, galopa spre ei, zămbind.

– Cred că s-a târât, îndepărtându-se de ceilalți, spuse apoi.

– Sau a fost gonit, vorbi tatăl lor, uitându-se spre cel de-al șaselea pui. Blana lui era albă, în timp ce restul puilor erau cenușii. Ochii erau roșii precum sângele zdrențărosului care murise în dimineața aceea. Bran găsi curios faptul că tocmai acest pui deschisese ochii în timp ce toți ceilalți erau încă orbi.

– Un albinos, zise Theon Greyjoy cu o veselie forțată. Țșta va muri chiar mai repede decât ceilalți.

Jon Snow îi aruncă pupilului tatălui său o privire lungă și înghețată.

– Nu cred, Greyjoy, spuse el. Țșta-i al meu.

CATELYN

Lui Catelyn nu-i plăcuse niciodată această pădure a zeilor.

Se născuse o Tully, la Riverrun, departe, spre sud, pe Furca Roșie a Tridentului. Pădurea zeilor de acolo era o grădină, luminoasă și aerisită, unde arborii sequoia înalți lăsau umbre peste pâraiele clipocinde, păsările cântau din cuiburile lor ascunse, iar aerul era încărcat cu mireasma florilor.

Zeii din Winterfell păstrau un alt soi de pădure. Era un loc întunecos, primar, trei acri de pădure bătrână, neatinsă de zece mii de ani, iar castelul mohorât se înălța în juru-i. Mirosea a pământ reavăn și a putreziciune. Acolo nu creșteau sequoia. Era o pădure de conifere încăpățânate, cu ace verzi-cenușii, de stejari mândri, de carpeni la fel de vechi ca domeniul însuși. Aici, trunchiuri groase, negre, se îngheșuiau unele în altele în timp ce crengile răsucite alcătuiau o boltă deasă deasupra, iar rădăcinile strâmbe se încovoiau sub pământ. Acesta era un loc al liniștii adânci și al umbrelor înșelătoare, iar zeii care sălășluiau acolo nu aveau nume.

Însă ea știa că-și va găsi acolo soțul, în noaptea asta. Ori de câte ori lua viața unui om, căuta după aceea liniștea pădurii zeilor.

Catelyn fusese miruită cu cele șapte feluri de ulei și i se dăduse numele în curcubeul de lumină care umplea templul septim din Riverrun. Era parte din Credință, la fel ca tatăl și bunicul ei și tatăl acestuia. Zeii ei aveau nume, iar chipurile lor îi erau la fel de familiare ca acelea ale părinților. Un septon cu cădelnița, mirosul tămâii, un cristal cu șapte fețe însuflețit de lumină, voci înălțate în cântări, toate astea făceau parte din credință. Casa Tully ținea o pădure a zeilor, la

fel ca toate marile case, însă era doar un loc pentru plimbări sau lecturi ori unde puteai sta la soare. Cultul era numai pentru templu.

De dragul ei, Ned construise un mic templu septim unde ea putea cânta spre cele șapte fețe ale zeului, dar sângele Primilor Oameni curgea încă prin venele familiei Stark și propriii săi zei erau cei vechi, nenumiți, zeii fără chipuri ai pădurii pe care o împărțeau cu copiii dispăruți ai codrilor.

În centrul poienii, un arbore bătrân se întindea peste un mic iaz ale cărui ape erau negre și reci.

– Copacul inimii, îi spunea Ned.

Scoarța copacului era albă ca osul, frunzele de un roșu-închis, precum mii de mâini mânjite de sânge. Pe trunchi fusese sculptat un chip cu trăsături alungite și melancolice, ochii, săpați adânc, erau înroșiți de sevă și ciudat de vii. Erau bătrâni acei ochi, mai bătrâni chiar decât Winterfell însuși. Îl văzuseră pe Brandon Constructorul punând prima piatră de temelie, dacă legendele aveau un sâmbure de adevăr; văzuseră zidurile de granit ale castelului ridicându-se în jurul lor. S-a mai spus că fețele fuseseră săpate în trunchiuri de copiii pădurii, în secolele de început, dinaintea venirii Primilor Oameni peste marea îngustă.

În sud, ultimii copaci asemănători fuseseră tăiați sau arși cu o mie de ani în urmă, cu excepția celor de pe Insula Chipurilor, unde oamenii verzi continuau veghea lor tăcută. Aici însă, era altceva. Aici, fiecare castel avea propria sa pădure a zeilor, iar fiecare pădure avea un copac al inimii, fiecare copac cu chipul său.

Catelyn își găsi soțul sub copac, așezat pe o piatră acoperită cu mușchi. Sabia sa cea mare, Gheață, stătea în poala lui, iar el îi curăța tăișul în apele negre ca noaptea. O mie de ani de humus se acumulaseră pe terenul pădurii zeilor, înăbușindu-i pașii, însă ochii roșii de pe copac părea că îi urmăresc deplasarea.

– Ned... rosti ea moale.

El înălță capul și se uită la ea.

– Catelyn, zise el. Vocea lui era distantă și oficială. Unde sunt copiii?

O întreba întotdeauna asta.

– În bucătărie, se ceartă pentru numele puilor de lup.

Ea își desfășură capa pe solul pădurii și se așeză pe malul iazului, cu spatele spre copac. Îi simțea ochii privind-o, dar făcu tot ce-i stătea în putință ca să-i ignore.

– Arya e deja îndrăgostită, iar Sansa este fermecată și grațioasă, însă Rickon nu-i chiar așa de sigur.

– Îi e teamă?

– Puțin, admise ea. Nu are decât trei ani.

Ned se încruntă.

– Trebuie să învețe să se confrunte cu fricile. Nu va rămâne pe veci de trei ani. Și iarna bate la ușă.

– Da, aprobă Catelyn.

Cuvintele o înfiorară, așa cum se întâmpla întotdeauna. Cuvintele unui Stark. Fiecare casă nobiliară avea cuvintele ei. Motto-uri de familie, pietre de încercare, rugăciuni de toate felurile, toate slăveau onoarea și gloria, promiteau loialitate și adevăr, jurau credință și curaj. Toate în afară de cele ale lui Stark. *Vine iarna*, spuneau cuvintele Casei Stark. Se gândi, nu pentru prima oară, cât de ciudați erau acești oameni din nord.

– Omul a murit cu demnitate, îl apreciez pentru asta, spuse Ned. Într-o mână ținea o bucată de piele înmuiată în ulei. O trecea ușor de-a lungul lamei sabiei pe când vorbea, lustruind metalul care lucea întunecat. M-am bucurat pentru Bran. Ai fi fost mândră de el.

– Sunt întotdeauna mândră de Bran, răspunse Catelyn, privind sabia în timp ce el o lustruia.

Vedea încrețitura adâncă din oțel, acolo unde metalul fusese împaturit de sute de ori în timpul forjării. Lui Catelyn nu-i plăceau săbiile, însă nu putea nega că Gheața avea frumusețea ei. Fusese forjată în Valyria, înainte ca Apocalipsa să se abată asupra vechiului Freehold, când fierarii își prelucrau metalele cu ajutorul farmecelor la fel de bine ca și cu ciocanele. Era veche de patru sute de ani, la fel de ascuțită ca în ziua în care fusese forjată. Totuși, numele pe care-l purta era și mai vechi, o moștenire a epocii eroilor, când membrii familiei Stark erau Regii din Nord.

– A fost al patrului în anul ăsta, făcu Ned sumbru. Bietul om era pe jumătate smintit. Ceva a băgat o asemenea frică în el, încât cuvintele mele i-au rămas de neînțeles. Oftă. Ben scrie că forța Rondului de Noapte numără mai puțin de o mie de oameni. Nu este vorba numai despre dezertări. Pierd oameni și în timpul raidurilor.